

Arrest

nr. 291 592 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 28 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 28 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 27.06.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,(1):

naam: H.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: Sivia

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn

arrestatie. In zijn dossier is een kopie aanwezig van een Pakistaans paspoort met nummer ANxxx geldig van 07.08.2019 tot 05.08.2024. Er is echter geen visum of verblijfstitel in het dossier aanwezig.

Betrokkene verklaart op 08.10.2018 in het Rijk aangekomen te zijn. Dhr. H. diende op 19.10.2018 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 02.01.2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.01.2019 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke hem bij arrest van 18.04.2019 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 02.09.2019 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 10.09.2019.

Dhr. H. diende nadien op 18.11.2020 een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd op 08.11.2022 evenwel onontvankelijk verklaard

door de dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omdat de aangevoerde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen. Hierop volgend werd door DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 09.12.2022. Betrokkene diende op 03.01.2023 een beroep in bij de RvV tegen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep is momenteel nog in onderzoek, maar is echter niet schorsend voor deze beslissing. Betrokkene kan in Pakistan wachten op het arrest van de RvV.

Betrokkene verklaart dat zijn vader, één zus en twee broers ook hier in het Rijk verblijven. Over deze zus en broers verduidelijkt hij verder niets en is ook niets terug te vinden in zijn dossier. Uit het dossier blijkt dat hij eerder verklaarde dat hij samenwoont met en zorgt voor zijn zieke vader. Er moet worden benadrukt dat deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat zijn vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten. Er werd geen bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde

overheid. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn vader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn vader verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat anders dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.09.2019 en 08.11.2022 die hem betekend werden op 10.09.2019 en 09.12.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.10.2019 werd bij beslissing van 02.01.2020 geweigerd.

Betrokkene ging op 25.01.2019 tegen deze weigering in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV besliste echter ook op 18.04.2019 om betrokkene geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming toe te kennen. Op 18.11.2020 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire bescherming in. Deze aanvraag werd door DVZ op 08.11.2022 onontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 02.09.2019 en 08.11.2022 die hem betekend werden op 10.09.2019 en 09.12.2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.10.2019 werd bij beslissing van 02.01.2020 geweigerd.

Betrokkene ging op 25.01.2019 tegen deze weigering in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV besliste echter ook op 18.04.2019 om betrokkene geen vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming toe te kennen. Op 18.11.2020 diende betrokkene een aanvraag tot humanitaire bescherming in. Deze aanvraag werd door DVZ op 08.11.2022 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan

een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.4. Op 28 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. Bij verzoekschrift van 3 juli 2023 vordert de verzoekende partij als voorlopige maatregel de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.2.

1.6. Bij arrest nr. 291 496 van 5 juli 2023 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 8 november 2022 vermeld in punt 1.2. bevolen.

2. Over de vrijheidsberoving

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering vervat in de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13sexies

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de verwerende partij er in een exceptie van onontvankelijkheid op dat het beroep gericht tegen het inreisverbod onontvankelijk is daar deze beslissing niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd en er bovendien niet aangetoond is dat de hoogdringende behandeling vereist is.

Gewezen op voormelde exceptie ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij hierop geen antwoord heeft en verwijst zij naar haar uiteenzetting ten gronde in het verzoekschrift.

De Raad wijst er op dat tegen de beslissing houdende het inreisverbod geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden.

In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden

ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

Het betoog van de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek in de motivering.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"EN CE QU'il ne ressort pas de la motivation de la décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement que la partie adverse ait pris en considération la vie privée et familiale du requérant;

ALORS QUE le requérant vit en Belgique depuis plus de quatre années au moment de la prise de la décision querrellée, auprès de son père et qu'il a développé sur le territoire des relations sociales et affectives qui tombent sous le champ d'application de la notion de vie privée et familiale ;

Que les différents éléments touchant à la vie privée et familiale du requérant en Belgique étaient exposés dans sa demande de régularisation (cfr dossier administratif) et ne sont, en toute hypothèse, pas remis en cause par la partie adverse dans sa décision ;

Que le droit au respect de la vie privée et familiale est protégé par l'article 8 de la CEDH ainsi que par l'article 22 de la Constitution ;

Que l'article 8 de la CEDH se lit comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Qu'il est évident que les relations qu'entretient le requérant avec son père en Belgique sont protégées par l'article 8 de la CEDH ;

Que la partie adverse estime que « er moet worden benadrukt dat deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat zijn vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten » et que « betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn vader » ;

Que la partie adverse ne pouvait pas ignorer la vie familiale et le lien de dépendance particulier tels que démontrés par le requérant dans le cadre de sa demande de régularisation ;

Que la motivation de la décision est, quant à cet élément, muette et tout à fait stéréotypée ;

Qu'elle est par ailleurs insuffisamment motivée quant aux éléments qui lui permettent de considérer que le requérant et son père n'ont pas de liens de dépendance supplémentaires qui justifient le maintien du requérant en Belgique à ses côtés ;

Qu'en outre, le requérant indiquait s'occuper de son père malade quotidiennement et qu'à nouveau, cela démontre de liens de dépendance supplémentaires qui ne sont nullement analysés par la partie défenderesse sous l'angle de la vie privée et familiale ;

Que partant, une séparation, même temporaire, est effectivement particulièrement difficile pour le requérant ;

Que la motivation de la partie défenderesse indiquant que la séparation du requérant et de son père ne serait que temporaire, est d'ailleurs manifestement erronée, puisque la partie défenderesse prend une interdiction d'entrée de 2 ans à l'encontre du requérant ;

Que dans cette mesure, si le requérant quitte le territoire, l'interdiction d'entrée entrera en vigueur et le requérant ne pourra plus voir son père malade durant au minimum deux ans, ce qui n'est donc pas « temporaire » contrairement à ce que soutient la partie adverse ;

Que la motivation sur ce point est donc manifestement contradictoire ;

Qu'en outre, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que les relations entre un enfant adulte et ses parents doivent en tous cas être examinées sous l'angle de la vie privée et qu'elles sont en outre constitutives de vie familiale lorsqu'il existe entre eux des « éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».1

Que tel est effectivement le cas en l'espèce concernant la relation entre le requérant et son père ;

Qu'en effet, cela était clairement expliqué et détaillé dans la demande d'autorisation de séjour, l'aide du requérant envers son père était absolument nécessaire et cette nécessité était de plus appuyée par l'équipe médicale encadrant le père du requérant (cfr dossier administratif et l'ensemble des pièces médicales déposées l'appui de la demande – plus particulièrement les pièces 7 à 9 et 13, listées par la partie défenderesse) ;

Qu'il existe donc bien un lien de dépendance particulier entre le requérant et son père puisqu'il s'occupe de lui au quotidien et que de dernier ne pourrait se passer de son assistance et de sa présence ;

Que la partie adverse estime que le lien de dépendance n'est pas établi entre le père du requérant et celui-ci ;

Que pourtant, ce lien de dépendance existe en raison de l'hébergement offert par le père du requérant et de sa prise en charge financière mais également en raison de l'état de santé du père du requérant et de la prise en charge de celui-ci par le requérant au quotidien. C'est pour ces raisons multiples que le lien de dépendance est établi ;

Que la partie adverse ne conteste pas que le requérant vit effectivement avec son père ni le fait que le requérant s'occupe effectivement seul de son père ;

Que ce faisant, la partie adverse méconnaît ses obligations de motivation et ne motive pas de manière adéquate, en tenant compte de tous les éléments de la cause ;
Que la partie adverse ne pouvait dès lors remettre en cause le lien de dépendance entre le requérant et son père ;
EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être suspendu sous couvert de l'extrême urgence.

Deuxième sous-branche

ET ALORS QUE la partie adverse ne prend pas suffisamment compte du fait que le père du requérant est malade, de sorte qu'il nécessite l'assistance quotidienne du requérant à ses côtés ;

Que le requérant expliquait effectivement dans sa demande de régularisation, pièces à l'appui :

« Le requérant peut, de toute évidence, se prévaloir de circonstances exceptionnelles justifiant que sa demande soit introduite à partir de la Belgique.

En effet, il réside en Belgique auprès de son père, Monsieur H. A, qui est belge et qui souffre de graves problèmes de santé, à savoir une tumeur au cerveau, de l'hypertension et une maladie chronique du dos (pièces 8 et 9).

En raison de son état de santé, Monsieur H. A. a besoin de l'aide quotidienne de son fils comme en témoigne l'attestation du Dr. V. et celle du Dr. S. (pièces 7 et 9).

Monsieur H. A. est également dans l'incapacité de travailler actuellement à cause de ses problèmes de santé (pièce 13) et partant, est sous la mutuelle (pièce 14).

Par ailleurs, le requérant n'a plus personne dans son pays d'origine qu'il a fui. En effet, il vit en Belgique auprès de son père et ses frères vivent en Angleterre avec sa mère.

(...) Il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que les relations entre un enfant adulte et ses parents doivent en tous cas être examinées sous l'angle de la vie privée et qu'elles sont en outre constitutives de vie familiale lorsqu'il existe entre eux des « éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».

Tel est le cas en l'espèce entre le requérant et son père puisque comme exposé précédemment, son père a besoin de l'assistance quotidienne de son fils compte tenu de son état de santé. Comme exposé précédemment, les frères et la mère du requérant vivent en Angleterre de sorte que seul Monsieur H. A. peut s'occuper de son père.

Par ailleurs, le requérant vit chez son père (comme en témoigne l'adresse du père reprise sur les attestations médicales qui est identique à l'adresse du requérant inscrite sur la présente demande) qui le prend en charge financièrement. Cela a d'ailleurs toujours été le cas, même lorsqu'il vivait encore au Pakistan comme en atteste la preuve des envois d'argent effectués par Monsieur H. A. au profit de son fils (pièce 10). » (cfr dossier administratif) ;

Qu'en l'espèce, le requérant est bel et bien la seule personne de la famille pouvant fournir à son père l'assistance qui lui est nécessaire ;

Que le requérant dépose à cet égard une nouvelle attestation médicale actualisée qui démontre l'importance, selon le médecin du père du requérant, de la présence du requérant auprès de lui ;

Que la partie adverse estime pourtant que « er moet worden benadrukt dat deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat zijn vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten » ;

Qu'il s'agit là de considérations tout à fait hypothétiques, qui ne reposent sur aucune motivation étayée et minutieuse ;

Que les autres propositions de la partie adverse, outre qu'elles sont tout à fait hypothétiques, sont en plus tout à fait absurde, dans la mesure où le requérant ne perçoit pas comment on peut supposer que d'autres aides puissent pallier l'absence du requérant, personne de confiance, auprès de son propre père ;

Que la motivation de la partie adverse renvoie abstraitement à « la mutuelle ou d'autres aides » sans en citer une seule et sans exposer en quoi celles-ci pourraient fournir une aide similaire à celle qu'apporte le requérant à son père ;

Qu'étant son fils, le requérant apporte bien évidemment à son père une présence et une assistance précieuse et inégalable, qui ne saurait en tout cas être remplacée par une personne extérieure à la famille ;

Qu'en effet, le requérant ne saurait être substitué dans le rôle qu'il occupe auprès de son père par une personne étrangère à la famille envers laquelle celui-ci ne pourrait avoir la même confiance qu'envers son fils, qui plus est sans savoir exactement pour quelle durée ce « remplacement » serait nécessaire, ni même s'il ne serait réellement que temporaire ;

Que la partie adverse n'a pas suffisamment motivé sa décision quant à cet élément ;

Que Votre Conseil avait pourtant déjà jugé récemment que (nos accents) :

« (...) il ne peut être valablement prétendu que le requérant ne démontre pas que son frère ou sa belle-soeur ne pourrait le remplacer auprès de sa mère handicapée durant son absence alors que, d'une part, il apparaît clairement de sa demande que cette aide est quotidienne, diverse et conséquente, et que

d'autre part, ces derniers -qui ont charge de famille et n'habitent pas à Bruxelles mais à Dilbeek- précisent que sans l'aide du requérant, ils se verraient contraints de placer leur mère en institution où elle dépérirait. Par ailleurs, s'il n'est pas impossible pour le requérant de faire appel à l'aide de diverses associations pour assister sa mère durant son absence temporaire, force est de constater que pareille motivation, en omettant d'une part le fait qu'il s'occupe seul de sa mère depuis de nombreuses années et d'autre part que ces aides extérieures sont nécessairement limitées en termes d'horaire et quant à la nature des services rendus, rétrécit la notion de circonstances exceptionnelles aux seuls éléments qui rendent un retour temporaire impossible alors que cette notion englobe également les circonstances rendant pareil retour particulièrement difficile »² ;

Que l'enseignement de cet arrêt trouve à s'appliquer in casu ;

Que le requérant avait déposé des documents médicaux attestant de sa présence indispensable auprès de son père ;

Que ces attestations indiquaient de manière spécifique que le père du requérant « a besoin de l'aide de son fils dans les activités quotidiennes pour des raisons médicales » ;

Qu'en motivant de la sorte, la partie adverse ne fait que prendre le contre-pied d'un document médical établi selon un médecin qualifié sans toutefois motiver la raison pour laquelle ce document et les explications développées en termes de demande (et présentes dans le dossier administratif) ne permettent pas d'établir un lien de dépendance supplémentaire entre le requérant et son père ;

Que c'est précisément parce qu'il s'occupe de son père (malade et âgé), notamment, que le requérant se prévalait de circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction d'une demande de régularisation ;

Qu'à cet égard, la motivation de la partie adverse est à nouveau erronée en fait lorsqu'elle reproche que « er werd bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend » ;

Que cette motivation est manifestement inadéquate car erronée ;

Que le requérant a effectivement introduit une demande de régularisation (dont la partie adverse se prévaut d'ailleurs en indiquant que cette demande a été rejetée pour justifier la décision d'éloignement querellée) ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle³ ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que votre Conseil a encore rappelé dans son arrêt 126.454 du 27 juin 2014 que « l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, mais n'implique que l'obligation de l'informer des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. » ;

Que ces obligations de motivation n'ont visiblement pas été respectées en l'espèce par la partie adverse; EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être suspendu sous couvert de l'extrême urgence. »

4.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

4.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

4.2.5. De verzoekende partij wijst erop dat alle elementen die betrekking hebben op haar familiaal leven uiteengezet werden naar aanleiding van haar regularisatieaanvraag en dat het evident is dat haar relaties die zij onderhoudt met haar vader in België beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Betreffende het motief in de eerste bestreden beslissing dat er moet worden benadrukt dat deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat haar vader geen beroep zal kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten en dat zij niet bewijst ten laste te zijn van haar vader, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar familieleven en de afhankelijkheidsband

die door haar aangetoond worden in het kader van haar regularisatieaanvraag niet kan negeren, dat de bestreden beslissing deze elementen stilzwijgt. Zij meent dat de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is met betrekking tot de elementen die toelaten te stellen dat zij en haar vader geen bijkomende banden van afhankelijkheid hebben die een verblijf bij haar naasten in België rechtvaardigt. Zij wijst erop dat zij aangegeven heeft dat zij dagelijks voor haar zieke vader zorgt en dat dit bijkomende banden van afhankelijkheid aantoont die niet werden onderzocht in het licht van het familiaal en privéleven waardoor een tijdelijke scheiding dan ook bijzonder moeilijk is voor haar. Daarnaast stelt zij dat de motivering dat de scheiding tijdelijk zou zijn, bovendien gebrekkig is daar de verwerende partij eveneens een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van twee jaar heeft genomen. Zij betoogt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relaties tussen een volwassen kind en diens ouders in elk geval moeten onderzocht worden in het licht van het privéleven en dat zij bovendien kunnen wijzen op een gezinsleven indien tussen hen bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan, andere dan de gewone affectieve banden, dat dit *in casu* effectief het geval is voor de relatie tussen haar vader en haar. Zij wijst erop dat dit duidelijk en gedetailleerd werd uiteengezet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat haar hulp aan haar vader absoluut noodzakelijk is en dat deze noodzaak verder werd ondersteund door het medisch team dat haar vader omkadert, zoals blijkt uit het administratief dossier en het geheel van medische stukken voorgelegd bij haar regularisatieaanvraag. Zij meent dat er aldus wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen haar en haar vader daar zij de dagelijkse zorg voor haar vader opneemt en de vader niet verder kan zonder haar hulp en bijstand, dat de verwerende partij meent dat de band van afhankelijkheid niet is vastgesteld tussen haar en haar vader, dat nochtans deze band bestaat omwille van de huisvesting geboden door haar vader en het financieel ten laste nemen door haar vader maar ook door de gezondheidstoestand van haar vader en het dagelijks ten laste nemen van de vader door haar, dat dus omwille van verschillende redenen de afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar vader is aangetoond. Zij wijst erop dat de verwerende partij niet betwist dat zij effectief samenwoont met haar vader, noch dat zij effectief voor haar vader zorgt. Zij meent dan ook dat de verwerende partij niet op adequate manier gemotiveerd heeft, rekening houdende met alle elementen van de zaak. Vervolgens betoogt zij dat de verwerende partij niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het feit dat haar vader ziek is op die wijze dat zij de dagelijkse bijstand van de verzoekende partij nodig heeft, dat zij dit uiteengezet heeft in haar regularisatieaanvraag, dat zij wel degelijk de enige persoon in de familie is die haar vader de nodige hulp kan bieden, dat zij ook een recent medisch attest voegt die volgens de arts van haar vader het belang van haar aanwezigheid bij hem aantoont. De verzoekende partij betoogt dat het voorstel van de verwerende partij dat haar vader beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via haar ziekenfonds of andere hulpdiensten, absurd is in die mate dat zij niet inziet hoe men kan veronderstellen dat andere hulp haar afwezigheid, als vertrouwenspersoon bij haar vader, kan compenseren, dat de bestreden beslissing op abstracte wijze verwijst naar het ziekenfonds of andere hulpdiensten, zonder één te duiden en zonder uiteen te zetten op welke wijze die een gelijkwaardige hulp kan bieden als deze die zij biedt aan haar vader, dat als zoon zij evident een aanwezigheid en hulp brengt die niet kan vervangen worden door een persoon buiten de familie, dat zij niet kan vervangen worden in haar rol van zorgdrager voor haar vader door een persoon extern aan de familie in wie haar vader niet hetzelfde vertrouwen kan hebben als in haar zoon, dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is betreffende dit element. Zij wijst erop dat zij medische documenten had overgemaakt van haar noodzakelijke aanwezigheid bij haar vader, dat deze attesten op specifieke wijze vermelden dat haar vader nood heeft aan de hulp van haar zoon bij de dagelijkse activiteiten omwille van medische redenen. Zij meent dat door te motiveren zoals in de bestreden beslissing, de verwerende partij niets anders doet dan het tegenovergestelde standpunt in te nemen dan het medisch document dat werd opgesteld door een arts zonder te motiveren om welke reden dit document en de uitleg gegeven in de regularisatieaanvraag niet toestaan dat een band van afhankelijkheid tussen haar en haar vader werd vastgesteld, dat het net is omdat zij voor haar oude en zieke vader zorgt dat zij zich beroept op uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van de regularisatieaanvraag rechtvaardigen, dat in dit licht de motivering dat er bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend gebrekkig is.

4.2.6. Betreffende de relatie tussen de verzoekende partij en haar vader motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Uit het dossier blijkt dat hij eerder verklaarde dat hij samenwoont met en zorgt voor zijn zieke vader. Er moet worden benadrukt dat deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat zijn vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten. Er werd geen bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn vader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn vader verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat anders dan

de gewoonlyke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.”

Uit voorgaande motieven blijkt *prima facie* dat de verwerende partij in eerste instantie het bestaan van een gezinsleven niet aanvaardt doordat er geen *“afhankelijkheidsrelatie bestaat anders dan de gewoonlyke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind”*.

4.2.7. De verzoekende partij kan vooreerst gevolgd worden waar zij stelt dat het net is omdat zij voor haar oude en zieke vader zorgt dat zij zich beroept op uitzonderlijke omstandigheden die het indienen van de regularisatieaanvraag rechtvaardigen, dat in dit licht de motivering dat er bovendien geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend gebrekkig is.

De Raad wijst er voorts op dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 8 november 2022 door de Raad werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 291 496 van 5 juli 2023. In voormeld arrest wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in haar regularisatieaanvraag, als buitengewone omstandigheid, had gewezen op de bijstand die zij biedt aan haar zieke vader – waarbij zij had toegelicht dat zij in België bij haar vader verblijft die Belg is en lijdt aan ernstige gezondheidsproblemen, namelijk een hersentumor, hypertensie en een chronische aandoening aan de rug, dat omwille van deze gezondheidstoestand de vader de dagelijkse hulp nodig heeft van haar zoon zoals geattesteerd door artsen, dat haar vader actueel niet in de mogelijkheid is om te werken gelet op de gezondheidsreden, dat haar broers en moeder in Engeland leven zodat zij alleen is om voor haar vader te zorgen – en verschillende documenten en medische attesten had gevoegd die deze verklaringen staven. In het voormeld arrest wordt erop gewezen dat de geattesteerde omstandigheid dat haar vader haar hulp nodig heeft bij dagelijkse activiteiten omwille van diens gezondheidstoestand alsook de pathologie van de vader niet wordt betwist door de verwerende partij die er melding van maakt in de beslissing betreffende de regularisatieaanvraag en vervolgens motiveert *“S’il est admis que l’existence d’une famille en Belgique ne dispense pas de l’obligation d’introduire sa demande de séjour dans son pays d’origine, la situation familiale du requérant, ne saurait empêcher celui-ci de retourner temporairement dans son pays pour le faire (Conseil d’État - Arrêt n° 120.020 du 27/05/2003). Cela n’emporte pas une rupture des attaches qui le lient au sol belge, mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soi, n’est pas un préjudice grave et difficilement réparable (Tribunal de Première Instance de Bruxelles, Audience Publique des Référés du 18/06/2001, n°2001/536/C du rôle des Référés ; Conseil d’État - Arrêt n° 133485 du 02/07/2004). En effet, l’absence de l’intéressée ne serait que temporaire (le temps d’obtenir les autorisations nécessaires à son séjour en Belgique). De plus l’intéressé ne démontre pas que son père ne pourra pas être aidé, au jour le jour, par différentes associations. Ainsi, en Belgique, de nombreuses associations sont disponibles pour les soins à domicile, pour la distribution de repas chaud à domicile, pour la présence d’une aide-ménagère et/ou familiale. Soulignons que, dans les démarches à accomplir pour bénéficier de l’aide de ces différentes associations, le père de l’intéressé peut également faire appel à sa mutuelle. Notons, que l’attestation médicale précitée n’explique pas en quoi la présence spécifique de l’intéressée est nécessaire. Il ne s’agit donc pas d’une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour au pays d’origine.”*

De Raad stelt vast dat in voormelde motieven van de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard aldus gewezen wordt op het feit dat haar familiale situatie de verzoekende partij niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen, dat haar afwezigheid slechts tijdelijk zou zijn, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat haar vader niet dagelijks zou kunnen geholpen worden door verschillende instanties, dat België talrijke organisaties heeft die beschikbaar zijn voor thuiszorg, voor het verdelen van warme maaltijden thuis, voor huishoudelijke en/of familiale hulp, dat de vader om van deze diensten gebruik te maken, ook beroep kan doen op haar ziekenfonds en dat de medisch attest niet toelicht waarom de specifieke aanwezigheid van de verzoekende partij nodig is, dat het aldus niet gaat om een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk of moeilijk maakt. In het arrest 291 496 van 5 juli 2023 vervolgt de Raad dat een dergelijke motivering niet als afdoende en adequaat kan beschouwd worden ten aanzien van de noodzaak tot dagelijkse hulp geboden door de verzoekende partij aan haar vader bij wie zij woont, zoals ingeroepen door de verzoekende partij en geattesteerd door een arts, dat het vermelden van organisaties in algemene termen gebeurt, dat de motivering van de beslissing betreffende de regularisatieaanvraag niet toelaat te begrijpen om welke redenen de bestaande band tussen de verzoekende partij en haar vader en de gezondheidstoestand van deze laatste geen omstandigheid vormen die een verwijdering van de verzoekende partij gedurende een periode die mogelijks meerdere maanden kan duren, uiterst moeilijk maakt. De Raad wijst er in voormeld arrest ook op dat zelfs indien het voor de verzoekende partij niet onmogelijk is om beroep te doen op verschillende organisaties om haar vader bij te staan gedurende de

tijdelijke afwezigheid, het duidelijk is dat een dergelijke motivering, die voorbijgaat aan enerzijds het feit dat de verzoekende partij zich -alleen- bekommerd heeft om haar vader gedurende verschillende jaren en anderzijds het feit dat externe hulp noodzakelijkerwijze gelimiteerd is in uren en betreffende de aard van de geboden diensten, het begrip van buitengewone omstandigheid vernauwt tot enkel elementen die een tijdelijke terugkeer onmogelijk maken terwijl het begrip ook de elementen omvat die een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk maken. De Raad wijst er in voormeld arrest op dat door haar analyse te beperken tot de materiële en organisatorische hulp die door de verzoekende partij aan haar vader wordt verleend, de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd betreffende het geheel van de elementen ingeroepen in de aanvraag als buitengewone omstandigheid, dat de verwerende partij zich lijkt te focussen op de medische hulp en dagdagelijkse huishoudelijke hulp die de zieke vader van de verzoekende partij nodig heeft en niet op de globale omkadering die deze laatste kan bieden en aldus de bijstand die de verzoekende partij actueel dagelijks levert. Concluderend stelt de Raad in voormeld arrest dat de motivering van de beslissing betreffende de regularisatieaanvraag niet op voldoende wijze tegemoet komt aan de argumentatie van de verzoekende partij, die niet beperkt is tot het erop wijzen dat haar vader hulp nodig heeft, doch dat deze laatste de hulp van de verzoekende partij nodig heeft, wat bovendien gesteld wordt in het voorgelegde medische attest.

4.2.8. Ook in het *in casu* bestreden bevel beperkt de verwerende partij zich betreffende de aangehaalde afhankelijkheidsband en de onmogelijkheid tot tijdelijke terugkeer omwille van de dagelijkse zorg en bijstand voor haar zieke vader tot de stelling dat *“deze scheiding slechts tijdelijk is en dat niets erop wijst dat zijn vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via zijn ziekenfonds of andere hulpdiensten”*, doch verduidelijkt zij niet waarom, niettegenstaande bepaalde diensten en hulp aan de vader kunnen geboden worden via het ziekenfonds of andere hulpdiensten in België, uit de door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar regularisatieaanvraag voorgelegde medische documenten van haar vader, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken tussen de verzoekende partij en haar vader en lijkt zij zich bij de voormelde belangenafweging enkel te focussen op de medische hulp en dagdagelijkse huishoudelijke hulp die de zieke vader van de verzoekende partij nodig heeft en niet de globale omkadering die deze laatste kan bieden en aldus de bijstand die de verzoekende partij actueel dagelijks levert. Door ook in het bestreden bevel haar analyse te beperken tot de materiële en organisatorische hulp die door de verzoekende partij aan haar vader wordt verleend, heeft de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd betreffende het geheel van de elementen van het administratief dossier.

4.2.9. Uit het voorgaande blijkt op het eerste gezicht dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan zij kennis had.

4.2.10. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

4.2.11. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verwerende partij aanhaalt dat de verzoekende partij faalt in de op haar rustende bewijslast, dat de verzoekende partij zich beroept op de band met haar vader en stelt dat zij voor haar vader moet zorgen, dat de blote beweringen geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij louter verwijst naar de aanwezigheid van haar vader op het Belgische grondgebied en stelt dat deze aan een ziekte zou lijden, dat de verzoekende partij niet bewijst dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, dat het handgeschreven briefje van de vader dateert van na de bestreden beslissing zodat de gemachtigde hiermee geen rekening kon houden en dit allermindst een medisch attest is waarmee enige chronische ziekte zou kunnen bewezen worden, dat bovendien uit het gehoor van 28 juni 2023 niet blijkt dat zij melding maakt van een zieke vader, gaat zij er aan voorbij dat de verzoekende partij bij haar regularisatieaanvraag medische stukken betreffende de gezondheidstoestand van haar vader en de nood aan hulp door de verzoekende partij heeft gevoegd en noch uit de beslissing betreffende voornoemde aanvraag, noch uit het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij hiermee op afdoende wijze rekening heeft gehouden.

4.2.12. Waar de verwerende partij er in de nota met opmerkingen, betreffende het onderzoek of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezinsleven te handhaven, op wijst dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het een tijdelijke scheiding betreft en voorts in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd dat niets erop wijst dat haar vader geen beroep zou kunnen doen op de hulp die in België beschikbaar is via haar ziekenfonds of andere hulpdiensten, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het bestreden bevel niet afdoende blijkt dat bij deze beoordeling rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij ter gelegenheid van haar regularisatieaanvraag voorgelegde medische documenten van haar vader waaruit blijkt dat de dagelijkse hulp en bijstand van de verzoekende partij nodig zijn voor haar zieke vader.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog betoogt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden en dat hiervoor geen concrete hinderpalen worden aangevoerd, alsook dat de verzoekende partij verklaarde dat haar zus en twee broers ook in het Rijk verblijven, waarbij moet opgemerkt worden dat deze eveneens kunnen instaan voor de verzorging van de vader, kan de Raad enkel vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering is die niet kan worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

4.2.13. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

4.2.14. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De verzoekende partij betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplegt daar het voor gevolg heeft dat zij teruggestuurd wordt naar haar herkomstland, dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een disproportionele inmenging inhoudt van het recht op het respect voor haar gezinsleven in die zin dat zij sinds 2018 samenleeft met haar zieke vader.

4.3.3. Gelet op de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

4.3.4. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van 28 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER